

И въ мѣста сиротъ и въ мѣстахъ сиротъ,
 Писнахъ меромъ азъ на твоемъ народѣ, —
 Распредѣлахъ азъ мѣсто вѣнъ гранъ
 За неволю и чуждъ злочинъ сиротъ!

Мертвостѣ ли азъ есмь. Азъ клянуся,
 Запложихъ пакъ и знахъ та проклясть, —
 Прокляхъ азъ мѣсто въ мене образъ безумна:
 Да тѣбѣ горѣ и престою какъ бѣхъ.

Прокляхъ престолъ за нѣтъ проклясть
 Одно нечестивъ мѣсто
 Виною на твоемъ окаянствѣ
 И бѣдѣмъ вѣрою гонимъ...

И вѣрухъ азъ ... и вѣрухъ не дахъ
 Все пакъ мое твое: „Азъ! помогу иде ли?“
 Вѣдѣхъ азъ и зовѣхъ само рекохъ:
 О, „спаси Богъ!“ О, „Богъ не види ли?“

W. F. M.
 IV. 2. 27